

ԿԱՐՕՏԻ ՔՈՒՂՔ

ՀՕՐԱՆՈՐ ՀԵՌՈՒՆ Է

Հոգիս, սարերուն վրայ, լուսնի ծագումը փնտռեց,
 Հոգիս, ծովերու ափին, լուսնի ծնունդը ուզեց.
 Խոստացեր էի, այս լիալուսնին
 Դարձեալ բարձրանալ սարերուն վրայ,
 Ու ջուրերու և գետակի ափերուն,
 Ու լուսնի դէմ, լուսնակ գիշերով, քեզի հետ խօսիլ,
 Ո՛վ իմ հեռաւոր հայրս վերաւոր...

Ու երբ բարձրացայ սարերու կուշտին ու հասայ լանջքին,
 Ուր, յոգնած ու հիւանդ, հանգիստ մը առնեմ,
 Ու կրկին ելլեմ, լիալուսնին հա նորէն գտնեմ,
 Ահա ամպերը ցած իջան վերէն,
 Ու ակնթարթի մէջ ծածկեցին բոլոր անհունը շուրջիս,
 Ու խաւարին մէջ, ես գիշերն ամբողջ,
 Մնացի միակ, սարերուն վրայ, տրտում գիշերով:
 Երբ այդ ծագեց, ես դարձեալ իջայ սարերու լանջքէն,
 Ու կորսուած ուղիս ես նորէն գտայ...

Ամիսը կու գայ, լուսինն ալ հետը,
 Ես դարձեալ կ'ելլեմ սարերուն վրայ,
 Ու կը բարձրանամ լեռներու լանջքին:
 Ու եթէ ամպը կրկին տարածուի լուսնակին դէմը,
 Երբ լիալուսնին է, դուն զրէ՛ սիրոյդ կարօտի գերը,
 Ո՛վ իմ հեռաւոր հայրս սգաւոր...

Լուսինին դէմը, ես կը կարդամ զայն,
 Լիալուսնի արծաթին վրայ, բու բոլոր սէրդ,
 Միայն թէ չըլլայ որ մոռնաս,
 Վերջին քառորդէն եօթնեակ մը յառաջ,
 Գրէ մի մոռնար, սիրոյդ քերթուածը,
 Ու զրէ՛, յստակ, լուսինին դէմը:

Ես մղոններով քեզմէ բաժնուած,
 Կը բարձրանամ սարերուն վրայ, ու լեռան լանջքին,
 Ու եթէ նոյնիսկ, լուսնի երեսին,
 Ամպերը հիւսեն շրջարշէ ժանեակ,
 Ես անոնց մէջէն, կը կարդամ յստակ,
 Քու գերդ լըման, բու սէրդ ամբողջ.
 Միայն թէ զրէ՛, ու չըլլայ մոռնաս,
 Վերջին քառորդէն եօթնեակ մը յառաջ:

Ես վար չեմ իջներ լեռներու կուշտէն,
 Մինչեւ որ կարդամ, արծաթին վրայ մեծ լիալուսնին,
 Սիրոյ մատեանիդ էջերը լըման.
 Ես վար չեմ իջներ լեռներու կուշտէն,
 Ո՛վ իմ հեռաւոր հայրս պաշտելի...

Ու ելայ վերան, սարերու լանջքին,
 Մինչեւ բարձրացայ եզերքը սարին.
 Դեռ լիալուսնին լըմանը մէջ չէր,
 Դարձեալ քնացայ, սարերուն վրայ,
 Սպասելով որ եղնիկս սիրուն, զիս արթնցնէ,
 Երբ լիալուսնին է ու պայծառ գիշեր:
 Ու երբ արթնցայ, լուսինը իջեր ու անհետացեր էր սարերու ետին,
 Ու եղնիկս աղուոր, ինկեր էր գետին, սրտէն վիրաւոր,
 Ու մատաղ դարձեր, պայծառ գիշերին, գեղին ու լուսնին...

Ամիսը կու գայ, լուսինն ալ հետը,
 Ես դարձեալ կ'ելլեմ սարերուն վրայ,
 Լեռներու լանջքին, սարերու եզրին,
 Դուն զրէ՛ ինձի, սիրոյդ, կարօտիդ երգը տրտմանոյդ,
 Ես չեմ քնանար սարերուն վրայ,
 Վերջին քառորդէն եօթնեակ մը յառաջ...

Հալէպ

ԱՐՏԱՒԱԶԻ ԵՊԻՍԿ.

ԱՐԵՒԻՆ

Կը հոլովիս յամբընթաց այդ կոր ուղին
 Ո՛վ դու երկիր ճաճանչի,
 Իբրեւ հըսկիչն այս ցաւագնոտ աշխարհին
 Ուր պիտի մարդը ապրի:

Կանգ առ, նայէ, մենք մարդկութիւն չե՞ս յիշեր
 Որ քգքեզ շատ պաշտեցինք.
 Արշալոյսին դեռ նոր բացած մեր աչեր
 Քեզի զոհեր ճամբեցին:

Դուն, յաւակնոտ զերդ հեթանոս աստուած նոր
 Կարծես թէ լոյսը բարի,
 Անվախօրէն կը թափանցէ ամէն օր
 Անդունդն ի վար աշխարհի:

Իսկ երբ բոսոր պատմութեանով լայնածիր
 Տայիր հրաժեշտդ ամէնուն,
 Երկար, երկար քու անունին անձանձիր
 Կու տայինք փառք, զոհութիւն:

Մինչ լոյսիդ տակ դեռ չունեցող սրտեր կան
 Գոյնէդ նըշոյլ մը յետին,
 Որ կը կըրծեն անվերջ շըղթան բարութեան
 Եւ անունէդ կը խրտչին:

Ժամանակն է որ դուն ապրիս մեզի մօտ
 Հին օրերուն պէս բարի,
 Եւ չըթողուս որ սրտերնուս մէջ աղօտ
 Քու սիրոյ լոյսը մարի:

Պիտի տեսնեմ արդեօք որ դուն ալ ինձ պէս
 Սիրես կեանքերն այս թշուառ,
 Եւ այդ սիրոյ լոյսն ամէնուն ալ բաշխես
 Եւ դուն ըլլաս աչք մը վառ:

Զի չե՞ս տեսներ թէ մութին մէջ ամէն օր
 Մարդը մարդուն դէմ կատղած
 Կու տայ սընունդ ատելութեան թունաւոր
 Մոռցած երկինքն ու Աստուած:

ՅԱԿՈԲ ԳԱԽԻԹԵԱՆ